

Det farlige farvel

»Vi siger farvel til religionen,« lyder mottoet fra en ny organisation for **eks-muslimer**.

Bevægelsen er ved at brede sig fra Tyskland til resten af Europa, selv om det er kontroversielt at gøre op med islam, hvis man er født ind i religionen. Der findes skriftsteder i **Koranen**, som slår fast, at der ikke er tvang i religionen, men muslimernes hellige bog indeholder også passager, der befaler de rettroende at dræbe **frafaldne**. Derfor har den klassiske islamiske jura tolket det sådan, at frafald skulle straffes med døden. Få muslimske lande har faktisk **dødsstraf** for at forlade islam, men det er typisk gjort meget vanskeligt som muslim at konvertere til en anden religion end islam.

I dag giver vi ordet til to mennesker, der har vendt ryggen til islam.

Læs mere om den nye organisation på:
www.ex-muslime.com

MURAD SHEIXI

- Født i 1967.
- Uddannet inden for service og handel.
- Flygtede fra Iran efter at have siddet fængslet i samlet set 33 måneder og kom til Danmark i november 2002.
- Arbejder som slagter ved Danish Crown.
- Medlem af Worker-communist Party of Iran, WPI.
- Skribent på internetsiden www.rowzane.com

Religion får en stadig større betydning i det offentlige rum. Det er en glidebane, advarer Murad Sheixi, dansk talsmand for Centralrådet af eksmuslimer i Skandinavien.

Forbyd tørklæder i det offentlige rum

Af JAN LAURIDTSEN

Adressen er hemmelig, telefonnummeret er hemmeligt, og ringer man op, svarer han ikke.

Kun hvis man sender en sms først, bliver mobiltelefonen taget.

Adresse og telefonnummer tilhører 40-årige Murad Sheixi. Han er talsmand herhjemme for det nystiftede Centralråd af eksmuslimer i Skandinavien. Et råd, der forsvarer sekularismen og kritiserer islam under sloganet: "We have left the religion".

Vi er i en landsby i omegnen af Horsens, hvor Murad Sheixi bor sammen med sin kone og datter. Han frygter – grundet sin gentagne kritik af islam – for familiens sikkerhed, og præmissen for interviewet er, at vi hverken skriver deres eller byens navn.

»Jeg har set i Holland, hvordan van Gogh blev slået ihjel, fordi han kritiserede islam. Jeg frygter, at det samme vil ske med mig. Hvis jeg møder nogen, der genkender mig, og som har hørt, at jeg kritiserer muslimernes religion eller har forladt den, har jeg et problem,« siger Murad Sheixi.

Dermed er det nærliggende at spørge, hvorfor han så stiller op til et interview og fotografering, og hvorfor han har sagt ja til at være dansk talsmand.

»Det er vigtigt for mig at sige min mening. I Iran var jeg fængslet i 33 måneder for at gøre det. Jeg kan ikke leve blandt fundamentalister, hvor det er tilladt at stene kvinder til døde, hvor kvinder undertrykkes, og hvor frihed er forbudt. Alle mennesker har ret til ytringsfrihed, til at tegne karikaturer, til at drikke alkohol, til selv at bestemme deres påklædning, til sex – ja til alt det, som de har lyst til under hensyntagen til andre. Frihed til at have en religion,« siger Murad Sheixi og giver dermed indirekte forklaringen på, at han for år tilbage forlod islam.

Kommunist

En anden grund er, at han er kommunist. »Jeg tror på Marx og socialisme – ikke Stalin. Han var diktator. Den oprindelige form for kommunisme, Marx' idealer, har intet med censur eller undertrykkelse at gøre.«

Murad Sheixi er ikke blevet truet fysisk, men det er sket adskillige gange over telefonen.

Han undgår således steder som basaren i Århus V, ligesom Murad Sheixi – der er tidligere eliteatlet i Irans nationalsport, brydning – altid tager kasket på, når han går ud.

»Dernede kender alle mit ansigt. Alle ved, hvem jeg er,« siger han.

På gulvet i familiens lejlighed ligger tæppe på tæppe og på stuevæggene byder såvel brølende kronhjorte ved

skovsøer som et billede af netop Marx velkommen.

Morgenavisen Jyllands-Posten er knap ankommet, før vi bliver hevet ind foran computeren i parrets soveværelse. Her viser Murad Sheixi friske billeder fra hjemlandet, hvorfra han flygtede i 2002. På nogle ses en ung mand, der ligger på jorden og bliver sparket af mænd i polituniform, på andre en kvinde med blodet fossende fra ansigtet.

»Hun havde ikke tørklæde på. Det var hendes eneste forbrudelse,« fortæller Murad med vrede i stemmen.

Det er tydeligt, at hans engagement i det skandinaviske centralråd hænger sammen med situationen i Iran og hans flugt derfra. En situation, som han for alt i verden vil undgå i Danmark.

»Vi kan se, at islamisterne forsøger at påvirke det danske samfund. De ønsker flere hensyn til religionen. Dem skal vi ikke tage. Det er en glidebane at komme ind på. Religion skal holdes adskilt fra politik og samfundslivet. Vi ønsker ikke en muslimsk stat,« siger Murad Sheixi og nævner arbejdspladser med bederum og svømmehaller, der tilbyder muslimer lændeklæder som eksempler på skabelsen af en islamisk atmosfære i Danmark.

»Alle skal have frihed. Derfor er vi også imod, at børn går med tørklæde. Når de bliver voksne, er det en privatsag, og da kan de selv vælge. Men børn bestemmer ikke selv,« siger Murad Sheixi og langer ud efter forældrene.

»Hvis jeres børn skal gå med tørklæde, hvis jeres børn skal i skole med andre muslimske børn, hvorfor bor I så her? Så rejs dog tilbage.«

Han understreger, at han ikke har

noget imod muslimer eller kristne for den sags skyld, blot de holder religionen bag hjemmets vægge. Derfor bør tørklædet, som for ham symboliserer religionen, forbydes på alle offentlige arbejdspladser.

»Jeg er imod tørklæde på offentlige kontorer og arbejdspladser samt til børn. Religion er en privatsag, og det skal forblive sådan.«

Danmark ikke helt frit

Ifølge Murad Sheixi lægger islamistiske miljøer i og omkring Danmarks større byer låg på debatten og kritikken af islam. Han ser paralleller til islamiske lande.

»Vi kan ikke diskutere og kritisere islam frit. På den måde minder Danmark om Saudi Arabien og Afghanistan og er ikke et helt frit land.«

Mener du virkelig det?

»Hvis det er et frit land, hvorfor kan andre så ikke sige ligesom jeg? Mange tænker ligesom jeg, men de er alle bange for at kritisere islam. At frygten er begrundet, så vi tydeligt under Muhammed-krisen,« vurderer han og sender endnu en bredside af sted mod islam:

»Islam og demokrati passer ikke sammen. Se i Iran, se i Afghanistan – hvor er demokratiet? Jeg kan ikke se det. Muslimer tror mere på Koranen end på demokratiet, og Koranen skriver intet om demokrati. Religion er meget, meget farligt,« pointerer han og aflever sit sidste budskab:

»Vi vil gerne sige til alle – også fundamentalisterne: Vi tænker ikke ligesom dig. Vi tænker moderne. Vi vil det gode, vi vil være frie. Vi er frie til at tegne, til sex, til alt.«

jan.lauridsen@jp.dk

Murad Sheixi: »Alle mennesker har ret til ytringsfrihed.« Foto: Ole Lind

Af KENT OLSEN
Jyllands-Postens korrespondent

Mina Ahadi ventede i en café i Köln.

»Dér føler hun sig sikker,« forklarer Nur Gabbari, hendes nære medarbejder i ledelsen af Eks-Muslimerne Centralråd. Han ledsager og viser vej til mødestedet.

Undervejs vender Nur Gabbari, en ung muskuløs iraker, sig flere gange diskret rundt for at sikre sig mod overraskelser. Mina Ahadi står under personbeskyttelse efter mordtrusler.

Vi når en moderne café. Mina Ahadi har stillet krykkerne ved siden af sig. Hun døjer med betændelse i et knæ, måske overanstrengelse. En livlig kvinde med energi og smilende øjne betror sig og fortæller præcist på et fremragende tysk.

»Vi glæder os over initiativerne i Holland og nu i Skandinavien,« siger Mina Ahadi. »Holland er rystet af det bestialske mord på Theo van Gogh, og Danmark er vigtig for vort videre arbejde.«

Der må ske nytænkning

Mina Ahadi har rejst sig mod, hvad hun anser som oprørende forhold i Tyskland, og vender sig imod "politisk islam".

»Når talen er om folk fra lande som Iran, Irak, Afghanistan og Tyrkiet, kaldes de muslimer,« siger Mina Ahadi.

»3,5 mio. mennesker i Tyskland puttes på den måde i samme kasse, skønt det eneste fælles er, at de er mennesker. Her må ske en nytænkning.«

»Imidlertid optræder muslimske organisationer, som om de taler for alle 3,5 mio., og hvad værster er: Regering

og politikere opfatter dem som sådan, skønt de højest repræsenterer 20.000. Politikerne udviser en grænseløs naivitet og forkert tolerance.«

»Alle i Tyskland fra islamiske lande er jo mennesker. Det er vor vigtigste identitet,« siger Mina Ahadi. »De ønsker et bedre liv i frihed og sammen med folk i dette land. Alle har menneskerettigheder, såsom religions- og ytringsfrihed.«

Bryder et tabu

»Vi er en politisk organisation, der vender sig imod politisk islam. Vi repræsenterer enten mennesker, der har været muslimer, eller kommer fra et muslimsk præget land. Alene med vor eksistens bryder vi et tabu, da det er forbundet med dødsstraf at forlade islam. I lande med shariolovgivning praktiseres dødsstraffen.«

Hendes organisations valg af navn er bevidst provokerende som modsvar til Muslimernes Centralråd.

Mina Ahadi var fra ung politisk aktiv. Først mod shahen. Siden mod ayatollah Khomeini og hans islamistiske regime. Hun vendte sig imod tørklædetvang. I 1980 gennemførte efterretningstjenesten en razzia hos hende privat. Hun var ude. Hendes mand og fem gæster blev anholdt og kort efter henrettet. Mina Ahadi, eftersøgt for politisk aktivitet, slap væk.

»Folk som jeg,« siger Mina Ahadi, »søgte asyl i Tyskland, fordi vi opponerede mod politisk islam og islamistiske organisationer. Vi har søgt friheden og vil i Tyskland ikke pådømmes noget.«

Mina Ahadi har i flere år kæmpet for kvinders rettigheder og mod dødsstraf, især stening. Pludselig har hendes arbejde med dannelsen af Eks-

MINA AHADI

- 51 år. Formand for Eks-Muslimerne Centralråd i Tyskland, oprettet i januar i år.
- Tidligt politisk aktiv. Socialist. Imod shahen. Efterfølgende i 1979 imod den islamistiske ayatollah Khomeini.
- Hendes mand henrettet 1980. Levede i undergrunden.
- 1990 til Østrig. Siden 1996 bosat i Köln.
- Oprettede i 2001 International komité mod stening.

Mina Ahadi er som frontfigur for Tysklands frafaldne muslimer symbolet på en ny religionskritik. Muslimske ledere i Tyskland nægter at være i stue eller tv-studie med hende.

Muslimernes Centralråd fået en langt større dimension.

»Vi repræsenterer en sekulær, human politik,« understreger Mina Ahadi. »Vi ønsker at stå op imod politisk islam og mod vestlige regeringer, der bøjer sig og fører politik med kulturel relativisme. Nu må det være slut med hyggediplomati.«

»Vort mål var at give vore ligesindede en stemme og en modvægt til religiøse kræfter, som mener at være i besiddelse af den evige, hellige sandhed. Mange af os var tvunget til at flygte fra islamiske magthavere. Vi kan og vil ikke acceptere, at muslimske funktionærer i lige netop Tyskland skulle tale for os.«

Siden oprettelsen i januar i år har Eks-Muslimerne Centralråd fået en enorm resonans. Æren tilkommer i høj grad den energiske og charmerende Mina Ahadi. Organisationen har et halvt tusinde medlemmer.

Oplysningsbevægelse

Mina Ahadi har ramt et vakuum, som hun er ved at fylde ud. Verdenspresen beskæftiger sig med organisationen. I omløb er allerede betragtninger om, at centralrådet er begyndelsen til en verdensomspændende, islamkritisk oplysningsbevægelse.

Fra Mina Ahadis mund lyder i caféen igen og igen kodeordet »Aufklärung« (oplysning).

Var forholdet ikke sådan, at Mina Ahadi var ateist, kunne man komme til at betragte hende som en islamisk reformator, en "Martin Luther", der gennem oplysning og opklaring gik imod middelalderlig fundamentalisme.

Mina Ahadi smiler til sin samtalepartner:

»Faktisk var det Muhammed-krisen, der i begyndelsen af 2006 gav mig og ligesindede kræfter og energi til at rejse os mod politisk islam. Jeg blev stødt over påstanden om, at en milliard muslimer var krænkede. Vel var de ej. Det var organiseret protest.«

»Jeg havde forud forsøgt at blande mig i islam-debatten og gå imod strømmen, men det særlige i Tyskland med Hitler og Holocaust er, at man helst ikke vil indse sådanne problemer. Man skubber det hellere på en eller anden måde til side.«

»I januar i år var vi klar med vor organisation,« siger hun. »Nu har vi en platform til en stemme, som der er behov for, mod politisk islam og tolerante politikere.«

kent.olsen@jp.dk

Mina Ahadi: »Vi glæder os over initiativerne i Skandinavien.« Foto: Christoph Hennes